



Daf 115: UNCOVERED WATER

Chazal ruled that **one may not drink water that was left uncovered overnight (mayim megulim)**, because of the concern that a snake may have drunk from the water and poisoned it.

On this *daf* we also learn **that it is prohibited to throw such uncovered water into the street**, because a person walking barefoot may touch the poisoned water with his feet and be hurt. In addition, it is also forbidden to give this water to an animal to drink, because the animal might get hurt or even die as a result.



דף קט"ו: מים מגלים

חז"ל קבעו שאין לשתות ממים שהיו מגלים בלי מכסה, מפני החשש שמא נחש שתה מן המים והטיל בהם ארס תוך כדי השתייה.

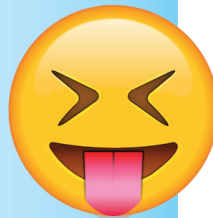
בדף זה לומדים, שמי שיש לו מים מגלים אינו רשאי לשפך אותם לרחוב, כי עלינו לחשש שמא יעבר אדם יחף ברחוב ויגע ברגליו במים עם הארס וינזק מהם. כמו כן, גם אסור לתת מים אלה לבהמה כדי שתשתה אותם, מפני שעלינו לחשש שהבהמה תמות או תנזק כתוצאה משתיית המים.

Daf 116: "I WAS JUST JOKING WITH YOU"

A simple and honest Jew was imprisoned by the non-Jewish authorities even though he had done nothing wrong. He tried to find out why they were harassing him, but they merely mocked and abused him. One night he noticed that the guard was drunk and had fallen asleep. The innocent prisoner took advantage of the opportunity to escape from jail. He then had to cross a river in order to flee the country.

A boat owner who ferried people across the river noticed that the escaped prisoner was in trouble and decided to take advantage of the prisoner's distress. He said, **"I won't take you across the river unless you promise to pay me a million dollars!"** The escaped prisoner had no choice. He made the promise.

When they reached the other side of the river, the boat owner asked for the money, but the prisoner said, **"The Talmud says I only have to pay you the regular price of a trip."** Why is this? Chazal explain that in such a case, the boat owner should have helped the prisoner escape even free of charge. The escapee can now plausibly say, **"I was only joking with you - because I only wanted to convince you to do what you were obligated to do in any case."**

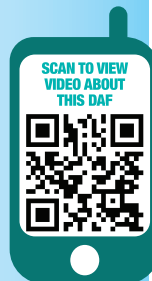


דף קט"ז: "משטה הייתי בך"

יהודי תם וישר נאסר על ידי השלטונות הנכרים על לא עול בכפו. הוא נסה לברר מדוע נטפלו אליו, אך הם רק התעללו בו ולעגו לו. באחד הלילות הוא הבחין שהשומר השכור נרדם, נצל את ההזדמנות ונמלט מן הכלא. עתה היה עליו לעבר נהר כדי לברח מהמדינה בה שעה.

בעל ספינה שעסק בהובלת אנשים על פני הנהר, הבחין שהאסיר במצוקה והחליט לנצל אותה. הוא אמר לנמלט: **"איני מעביר אותך אם לא תתחייב לשלם לי מליון דולר!"** לאסיר הנמלט לא הייתה ברירה והוא התחייב.

כאשר הם הגיעו לצד השני של הנהר, בקש בעל הספינה את מליון הדולרים, אך האסיר אמר לו: **התלמוד אומר שאיני צריך לשלם לך אלא את המחיר הרגיל של נסיעה כזו.** מה הסבה? חז"ל מסבירים, שבמקרה כזה בעל הספינה היה צריך לערוך לו לברח אפילו בחנם, ולכן הבורח יכול לומר לו: **"משטה הייתי בך"**, כי רצייתי לשכנע אותך לעשות את מה שאתה ממילא היית חייב לעשות.



Daf 117: ONE WHO IS COERCED IS EXEMPT FROM PAYMENT

דף קי"ז: אָנוּס פֿטוּר מִתּוֹשָׁלוּם

One morning, several non-Jews who had been drinking woke up in a certain town and searched for more wine to continue their carousing. They entered the Jewish neighborhood and shouted, "Wine! Bring us wine!" Then, they noticed a Jew walking to the synagogue for prayers and attacked him, roaring, "Show us where Avraham hides his wine!"

The poor Jew realized that if he didn't take them to the wine cellar, he was as good as dead. Having no choice, he led them to the storage area. We can all imagine what happened to the barrels of wine there. **Is the Jew who led the non-Jews to the wine cellar obligated to pay damages to Avraham the wine-owner?**

On this *daf*, the Talmud teaches us that the man is *patur* (exempt) from payment because he was coerced – that is, he feared for his life – and thus, had no choice but to do as the men said.



בעיר אחת התעוררו בקר אחד כמה גוים שכורים ונחפשו אחרי יין נוסף כדי לטבא ולהתהולל. הם נכנסו לרחוב היהודים, וצעקו: "יין! יין! הבו לנו יין!". הם הבחינו ביהודי ההולך לתפלה, התנפלו עליו ושאגו: "הראה לנו היכן מחבוא היין של אברהם!".

המסכן ידע שאם הוא לא יגלה להם, אוי לו ואוי לנפשו, ובליט בררה הוא הוביל אותם אל מחסן היין. לא צריך להיות בעלי דמיון רב כדי לתאר מה קרה לחביות היין... האם היהודי שגלה להם היכן נמצא היין, חייב לשלם את הנזק לאברהם בעל היין?

בדף זה מלמד אותנו התלמוד שהוא פטור מכל תשלום, מפני שהוא אנוס ולא היתה לו כל בררה.

Daf 118: LITTLE LAMB IN THE MIDDLE OF THE NIGHT

דף קי"ח: טְלָה קָטָן בְּאֶמְצַע הַלַּיְלָה

Avraham was the shepherd for Yisrael's sheep. Once, Avraham was overcome by the *yetzer ha'ra* (evil inclination), and he stole a lamb from Yisrael's flock. After some time, Avraham's conscience began to bother him. He decided to repent and return the stolen property. In the dark of night, when all the villagers were asleep, Avraham hoisted the lamb onto his shoulders. He proceeded through the village into Yisrael's sheep pen and placed the lamb inside.

But in the morning, the little lamb was found dead at the gate of the pen. Did Avraham have to repay Yisrael the value of the lamb? In this case, **according to Rambam's laws of stolen property, Avraham did have to pay. The lamb had not lived with the other sheep for a period of time and so had become used to being elsewhere. As long as the owners were unaware of the return of the stolen property, Avraham must still be considered a *ganav* and thus is responsible for everything that happens to the lamb.**

אברהם היה רועה את צאנו של ישראל. באחת הפעמים תקף יצר הרע את אברהם והוא גנב לעצמו טלה רך וקטן מן העדר. לאחר תקופה התעורר מצפונו של אברהם והוא החליט לשוב למוטב ולהחזיר את הגנבה. בלילה חשוה, כשכל בני הכפר כבר ישנו, צעד אברהם עם הטלה על כתפו, חדר לדיר הכבשים של ישראל והניח בו את הטלה הקטן.

אלא שבבקר נמצא הטלה מת בפתח הדיר. האם אברהם חייב לשלם את דמי הטלה? על פי רמב"ם בהלכות גנבה, נפסק שכן, מפני שהטלה לא היה עם חבריו הכבשים תקופה מסוימת והוא התרגל ללכת למקומות אחרים, ולפיכך עד שהבעלים אינם יודעים שהגנבה החזרה, אברהם נחשב גנב, והוא חייב על כל דבר שיתרחש עם הטלה.



Daf 119: PURCHASE OF PROPERTY THAT IS PRESUMED STOLEN

דף קי"ט: קניית חפצים גנובים

Daf 119 is the final *daf* in *Masechet Bava Kamma*. This last section of the tractate deals with *g'neivah* and *g'zeilah* (two types of theft). We learn that an individual is forbidden to purchase an item for which there is a *hazakah* (presumption) that that item is *ganuv* or *gazul*. Which items fall under the category of 'presumed stolen'?

On this *daf*, the Talmud gives the following example: We are forbidden to purchase items from *Avadim C'na'ani'im* (Canaanite slaves). Since such *avadim* are not permitted to own any property, there is a reasonable chance that the *eved* (slave) trying to sell these items had stolen them. Even if the *eved* attempts to sell an item that belonged to his owner, we may not purchase it from him until we have ascertained that the owner indeed had given the item as a gift to the slave.



הדרין עיל
Masechet Bava Kamma, we have learned from you, and we will return to learn from you again. At a good time, we begin Masechet Bava Metzia.

דף קי"ט הוא הדף האחרון של מסכת בבא קמא, והחלק האחרון של המסכת עוסק בענייני גנבה וגזילה. במאמר זה נלמד שאסור לאדם לקנות חפץ שישנה חזקה כי הוא גנוב או גזול. על אלו חפצים ישנה חזקה שהם גנובים?

התלמוד בדף זה מביא דגמה: אסור לקנות חפצים מעבדים כנענים, כי לעבדים כנענים אין חפצים ששייכים להם וקנים חפץ על ידי העבד ועתה הוא מביקש למכור אותם. גם אם העבד מוכר חפצים של אדוניו, אסור לקנותם ממנו עד שיוודעים בברור שאדוניו נתן לו את החפץ הזה במתנה שיהיה שלו.

מסכת בבא מציעא פרק א' - שנים אוהזים
TRACTATE BAVA METZIA: Ch. 1 — TWO [PEOPLE ARE] HOLDING [A GARMENT]

Daf 2: "TWO ARE HOLDING"

The first *perek* (chapter) of *Masechet Bava Metzia* is called "*Shnaim Ochazim*," and mostly addresses monetary disputes. The first case in the *Mishnah* is about a *tallit* being held by two people.

Two men, both holding onto the same *tallit*, appear before the *beit din*. Let us listen to their arguments and we will quickly understand the situation. Both of the men claim: "I was walking down the street when I saw a lost *tallit* lying on the ground. I picked it up first, and then he came along and grabbed the *tallit* that I found." Each man made the same claim regarding the *tallit*.

What to do in this case? **The Mishnah rules: "They must divide it!"** Each one receives half the *tallit*. But, before dividing it, each must take an oath that he is certain that at least half the *tallit* belongs to him.



דף ב': "שנים אוהזים"

הפרק הראשון של מסכת בבא מציעא מכנה "שנים אוהזים", ורב ענייני עוסקים בוכוחים בין אנשים על ענינים ממוניים. המקרה הראשון במשנה עוסק בטלית ששנים אוהזים בה.

שני אנשים מופיעים לפני בית הדין כששניהם אוהזים באותה טלית. אם רק נקשיב לטענותיהם לזמן קצר, נבין את המתרחש. שניהם טוענים: "הלכתי ברחוב, ראיתי טלית אבודה מנחת על הרצפה, אני הרמתי אותה ראשון ואלו הוא סתם הצטרף אלי אחר כך ואחז בטלית שאני זכיתי בה." כך טוענים שניהם זה על זה.

מה עושים? המשנה מכריעה: "חלקו!" כל אחד יקבל חצי מן הטלית, אך לפני החלוקה על כל אחד מהם להשבע שהוא בטוח שלפחות חצי טלית שייכת לו.

Daf 3: UNTIL THE PROPHET ELIJAH APPEARS

דף ג': עד שיבוא אליהו הנביא

Ya'akov and Yonatan both went to Rabbi Yisrael's *gemach* (charitable fund) to deposit money. **Together they gave him a single envelope, into which one placed 100 shekels (approximately \$32.00) and the other placed 200 shekels, (about \$64.00).**

A few months later, they both came to get their money, but began to argue. Ya'akov asserted: "I put in the 200 shekels, and Yonatan is the one who put in the 100 shekels." Yonatan said: "It's exactly the opposite! I'm the one who put in the 200 shekels, while Ya'akov is the one who put in the 100 shekels."

What do we do? Here, the Mishnah gives the opinion of Chazal (our Sages) that each should receive 100 shekels, because there is no doubt that each one is entitled to that amount, and the dispute is only about the additional 100 shekels. The additional amount remains with Rabbi Yisrael, until Elijah the Prophet arrives and decides to whom it belongs.



מעשה ביעקב וביהונתן, שהופיעו יחד בגמ"ח של רבי ישראל כדי להפקיד אצלו כסף. שניהם הביאו לו יחד מעטפה אחת, שאחד מהם שם בה מאה שקלים, והשני שם בה מאתיים שקלים.

עברו חודשים אחדים, ושניהם באו לטל את כספם ותוך זמן קצר התעורר ביניהם ויכוח: יעקב טען: אני הפקדתי את מאתיים השקלים, ויהונתן הוא שהפקיד את מאה השקלים. ואלו יהונתן טען: בדיוק הפוך! אני הפקדתי את מאתיים השקלים, ויעקב הוא שהפקיד את מאת השקלים.

מה עושים? ובכן, המשנה מביאה את דעת חכמים שכל אחד מהם יקבל מאה שקלים, מפני שאין כל ספק שבדאי מגיע לכל אחד מאה שקלים, ויש ויכוח רק על מאה השקלים הנוספים. ומה יהיה עליהם? הם ישארו אצל רבי ישראל עד שיבוא אליהו הנביא ויברר למי הם שייכים.



D'VAR TORAH: PARASHAT KI TISSA

דבר תורה: פרשת כי תשא

Generally, when collecting donations for a project or the construction of a building, efforts are made to obtain as many contributors as possible, with each person giving as much as they can, regardless of how much the next person contributed. However, in the case of the mitzvah of the half-shekel in Parashat Ki Tissa, the Torah commands that everyone gives an equal share, stating: "The rich shall not give more, and the poor shall not give less." This seems to contradict the logic of seeking to collect as much as possible from each individual. It appears that there is a social and fundamental aspect here, expressing that in Jewish society, everyone has a place and a role to play. **Our society is built on the principle that each person contributes their part, thus creating a greater collective. Just as a half-shekel is not complete on its own, so too each of us is not complete by ourselves; it is precisely through partnership and connection with others that we achieve our completeness.**

בדרך כלל, כשאוספים תרומות לצורך פרויקט או בניה של בנין - משתדלים להשיג כמה שיותר תורמים ושכל אחד יתרם מכיסו כמה שיותר, בלי קשר לכמה חברו השני נתן ותרם. אולם, במקוות מחצית השקל שבפרשתנו, מצוה התורה שכל אחד יתן חלק שווה, ואומרת: "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט", וזאת לכאורה הפוך מההגיון המבקש להתרים מכל אדם כמה שיותר. נראה שיש כאן ענין חברתי ומהותי המבטא את זה שבחברה הישראלית יש מקום ושתפות לכלם. החברה שלנו בנויה מכך שכל אחד נותן את חלקו וכך נוצרת השתפות הגדולה. כשם שהשקל החצוי איננו שלם, כך גם בכל אחד מאתנו אין שלמות בפני עצמו, ודוקא מתוך שתוף וחבור זה אל זה נגיע לשלמותנו.